

Thật thoải mái đến nỗi tôi quên mất rằng mình là lính mà tôi vẫn còn nghĩ như người đi lính không thể nào quên được cái vui nhàn ngày tháng mới mẻ của đời lính đã qua.

Cái gì cũng có thể vui vẻ nhàn ngày xa xưa đó đó sống lại với nhàn cái buồn cũng như cái vui mà ngoài không có được. Thanh niên trong thời chiến mà không được đi lính là một thiếu sót lớn lao trong phần đời của mình. Lúc vào lính tuổi đời còn quá trẻ, hai chị Tô Quỳ và tôi lúc đó thì bao la quá, tôi chỉ biết đi lính để giải thoát VC và giải yên vui làng xóm cho người dân miền Nam. Giờ thì tóc đã điếm trắng mái đầu người phiêu bạt thì hai chị Tô Quỳ thì thiêng liêng gắn liền với mình vì đời lính đang nằm trong tay kẻ thù.

Sau khi được trải qua nhàn ngày tháng quân trường tôi đã trở thành một người lính dày dạn sống sảng chiến đấu với quân thù, nằm gai nằm mọt. Mọi địa danh đi qua là một kỷ niệm, nhàn kỷ niệm có cả vui, buồn, gian khổ, nhàn thảnh thơi..... Tôi không quên tình chiến hữu sống chết, đối khát có nhau trong lúc chiến đấu, chia nhau từng miếng cơm, từng miếng nước trong bị đông, từng miếng thịt hộp ba lát. Nhàn buồn buồn trên đó, không lâu cùng người nhàn chung với nhau thì chiến hữu hôm đó đã ra đi vĩnh viễn, người đi với người một lòng một dạ.

Có lần một anh lính bị thương bị một miếng đạn pháo vào ngực, tôi giúp anh y tá đỡ vết thương băng bó tạm thời cho anh chờ đợi điều trị, biết không sống nữa anh thản nhiên nói với tôi: "Hãy nói giúp với con tôi rằng tôi rất nhớ thảnh thơi nhé!" Rồi anh trút hơi thở cuối cùng, câu nói đó đã làm anh y tá cùng tôi bật khóc và tôi vuốt mắt cho anh. Người lính dù chân trời góc bể nhàn lúc nào cũng nghĩ tới gia đình, với con.

Hai tu n l đ n v v gi an ninh cho Tr i Cùi B n S n, t nh Bình D ng vì VC th ng v đây đ l y thu c tr sinh khi đ ng b n chúng b th ng, gom thu rau qu do dân đ đây tr ng và VC th ng v đây đ t m gi t, l y n c. Nh ng ng i mang ch ng b nh nan y này s ng đ đây nh m t th gi i riêng bi t, m t sáng Chúa Nh t h đi nhà th t t y m t đôi tình nhân r t tr d t nhau đi l , ng i con trai đ t bàn tay lên bàn tay ng i con gái vì nh ng đôi bàn tay này không còn nh ng ngón tay r i cùng qu xu ng trong giáo đ ng đ c u nguy n. Bên ngoài nhà th nh ng đôi chim đang tung tăng vui hót trên cành, t t h nh phúc vì đ đây h không còn m t nhau n a!

Nh ng ngày sau đó t t đ c 72 gi phép cùng ng i yêu đi d o ph lúc nào t cũng n m th t ch t đôi bàn tay nàg, ng c nhiên nàg nói: “Sao l n này anh n m ch t tay em hoài v y ?” T t nói: “ Tr i Cùi B n S n h mu n n m ch t đôi bàn tay ng i yêu nh ng không đ c, mình n m ch t tay nhau đ c mà sao mình không n m. Cho dù mình có n m th t ch t tay nhau nh ng v n không h nh phúc b ng vì đ đó h s mãi mãi bên nhau,”

M t ngày đ n v t t lên gi i ch t đ ch Tr ng Bàng, t nh Tây Ninh vì VC đang chi m làng, trong làng có m t đ n vi Đ a Ph ng Quân b bao vây nhi u ngày. M t s dân đã di t n, m t s i i su t ngày n m trong h m đ trú n. M t anh H Sĩ tài x M 113 đ n ban ch huy Chi Đoàn nói v i ông Đ n V Tr ng: “Nhà em đ trong làng này và ng i v m i c i cùng m già còn trong đó xin ông th y đ ng kêu pháo vào làng.” Ông Đ n V Tr ng nói: “Đ c r i t t cho pháo xung quanh làng thôi.” Sau khi chi m l i đ c thì nhà anh ch b vài l đ n, anh đ a ng i v m i c i cùng bà m già đ n cám n ông Đ n V Tr ng. Gi đây m i l n nghe bài hát Chuy n Giàn Thiên Lý là t t nh i hình nh này, “Này anh Lính chi n, ng i b n Pháo Binh, anh rút cho khéo né k o l m vào nhà t t, nhà t t cu i chân đ i có giàn Thiên Lý có ng i t t yêu...” Tình chi n h u là đây, tình th ng đ ng bào là đây mà m i ng i Lính VNCH ai cũng có. Nh ng lòng yêu th ng cùng nh ng hình nh này v n còn ph ng ph t trong m i tâm h n chúng ta, dù th i gian có bao lâu, dù không gian có bao xa cu i cùng nh ng ng i chi n đ u đ b o v mi n Nam thân yêu nă m x a ai cũng yêu Đ i Lính.

Tu i đ i đã sáu bó, s c tàn, l c ki t làm sao chi n đ u đ c nh x a cho T Qu c, mình gi đây nh m t chi c gi ng h , chi c gi ng tâm s r ng: “Thôi, th là h t. Ng i ta đ ng t t trong nhà ch a đ b này, b t t t t đ i cái gì đây? B i trên mái nhà r i xu ng hay ch là b i c a tháng ngày đ n dà l p chôn m i v t? Cái gi ng không còn mong gì n a; x a nay cái gi ng đã đ cho thiên h n m, bây gi đ n l t nó, cái gi ng mu n n m. N m ngh trên cái gì đây? L a đâu, sao không t i thiêu đ t mình ta? Cho ta đ c thành khói, ra h i, đ bay lên tr i th m, đ chuy n l u trong ki p luân h i? L a h ng đ đâu? Ta nh r ng xanh! Ta nh đ i cây! Ta mu n v quê h ng, quê h ng chung c a muôn v t, muôn loài, đ đó t t c đ u nh nhau, không phân bi t gì n a. L a h ng đ đâu? L a h ng đ đâu?” (Truy n Cái Gi ng, Xuân Di u)

Tâm Sứ Ngụ i Lính

Tác Giả: Hieunguyen11

Thứ Tư, 22 Tháng 8 Năm 2012 21:04

Hieunguyen11

(Viết xong ngày 27 tháng 5 năm 2012)